

OVERSÆTTELSE**KONVENTION OM ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE AF UDENLANDSKE
RETSAFGØRELSE PÅ DET CIVIL- OG HANDELSRETLIGE OMRÅDE**

De kontraherende parter i denne konvention,

som ønsker at fremme effektiv adgang til domstolsprøvelse for alle og lette regelbaseret multilateral handel og multilaterale investeringer samt mobilitet via retligt samarbejde,

som er overbevist om, at et sådant samarbejde kan styrkes gennem indførelse af et ensartet sæt overordnede regler for anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område for at lette en effektiv anerkendelse og fuldbyrdelse af sådanne retsafgørelser,

som er overbevist om, at et sådant forstærket retligt samarbejde navnlig kræver en international retlig ordening, der giver større forudsigelighed og sikkerhed i forbindelse med den globale udveksling af udenlandske retsafgørelser, og som supplerer *konventionen af 30. juni 2005 om værnetingsaftaler*,

har besluttet at indgå denne konvention herom og er blevet enige om følgende bestemmelser —

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER*Artikel 1***Anvendelsesområde**

1. Denne konvention finder anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Den omfatter navnlig ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.
2. Denne konvention finder anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse i en kontraherende stat af en retsafgørelse truffet af en domstol i en anden kontraherende stat.

*Artikel 2***Udelukkelser fra anvendelsesområdet**

1. Denne konvention finder ikke anvendelse på følgende spørgsmål —
 - a) fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne
 - b) underholdsforpligtelser
 - c) andre familieretlige anliggender, herunder ordninger for formueforholdet mellem ægtefæller samt andre rettigheder eller forpligtelser i forbindelse med ægteskab eller lignende partnerskabsforhold
 - d) testamenter og arv
 - e) insolvens, akkord, likvidation af finansielle institutioner og tilsvarende forhold
 - f) personbefordring og godstransport
 - g) grænseoverskridende havforurening, havforurening i områder uden for national jurisdiktion, havforurening fra skibe, begrænsning af erstatningsansvar for søretlige krav og generelt gennemsnit
 - h) erstatningsansvar for atomare skader
 - i) juridiske personers eller sammenslutningers af fysiske og juridiske personers gyldighed, ugyldighed eller opløsning, samt gyldigheden af beslutninger truffet af deres organer
 - j) gyldigheden af indførelser i offentlige registre
 - k) ærekrænkelse
 - l) privatlivets fred
 - m) intellektuel ejendomsret

- n) væbnede styrkers aktiviteter, herunder deres personales aktiviteter under udøvelsen af deres officielle hverv
- o) retshåndhævelsesaktiviteter, herunder retshåndhævelsespersonalets aktiviteter i forbindelse med udøvelsen af deres officielle hverv
- p) kartelsager (konkurrence), medmindre retsafgørelsen er baseret på en adfærd, der udgør en konkurrencebegrænsende aftale eller samordnet praksis mellem faktiske eller potentielle konkurrenter med henblik på fastsættelse af priser, afgivelse af manipulerede bud, fastsættelse af produktionsbegrænsninger eller kvoter eller opdeling af markeder ved at fordele kunder, leverandører, territorier eller handelslinjer, og hvor en sådan adfærd og dens virkninger begge fandt sted i domsstaten
- q) omlægning af statsgæld ved hjælp af ensidige statslige foranstaltninger.

2. En retsafgørelse er ikke udelukket fra denne konventions anvendelsesområde, når et spørgsmål, hvorpå denne konvention ikke finder anvendelse, kun er opstået som et præjudicielt spørgsmål i den sag, hvor retsafgørelsen er truffet, og ikke var tvistens egentlige genstand. Den omstændighed, at et sådant spørgsmål opstod som led i de kontradiktoriske retsforhandlinger, kan navnlig ikke i sig selv medføre, at retsafgørelsen udelukkes fra konventionens anvendelsesområde, hvis dette spørgsmål ikke var tvistens egentlige genstand.

3. Denne konvention finder ikke anvendelse på voldgiftssager og lignende sager.

4. En retsafgørelse er ikke udelukket fra denne konventions anvendelsesområde, blot fordi en stat, herunder en regering, en statslig myndighed eller en person, der repræsenterer staten, er part i tvisten.

5. Intet i denne konvention indskrænker privilegier og immuniteter, som er indrømmet stater eller internationale organisationer for så vidt angår disse og deres ejendom.

Artikel 3

Definitioner

1. I denne konvention forstås ved —

- a) »sagsøgt«: en person, over for hvem kravet eller modkravet blev fremsat i domsstaten
- b) »retsafgørelse«: enhver af en domstol truffet realitetsafgørelse uanset dens benævnelse, herunder en dom eller en kendelse, og tillige en af domstolen (herunder af et dommerkontor) foretaget fastsættelse af sagsomkostninger, forudsat at fastsættelsen vedrører en realitetsafgørelse, der kan anerkendes eller fuldbyrdes i henhold til denne konvention. Et foreløbigt sikrende retsmiddel betragtes ikke som en retsafgørelse.

2. En enhed eller person, der ikke er en fysisk person, anses for at have sit sædvanlige opholdssted i den stat —

- a) i hvilken dens vedtægtsmæssige hjemsted ligger
- b) i henhold til hvis ret den blev stiftet
- c) i hvilken dens hovedkontor ligger, eller
- d) i hvilken dens hovedforretningssted ligger.

KAPITEL II

ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

Artikel 4

Almindelige bestemmelser

1. En retsafgørelse, der er truffet af en domstol i en kontraherende stat (domsstaten), skal anerkendes og fuldbyrdes i en anden kontraherende stat (den anmodede stat) i overensstemmelse med bestemmelserne i dette kapitel. Anerkendelse eller fuldbyrdelse kan kun afslås af de grunde, der er fastsat i denne konvention.

2. Der foretages ingen realitetsprøvelse af retsafgørelsen i den anmodede stat. Der må kun foretages sådan prøvelse, som er nødvendig for anvendelsen af denne konvention.
3. En retsafgørelse skal kun anerkendes, hvis den har retskraft i domsstaten, og den skal kun fuldbyrdes, hvis den kan fuldbyrdes i domsstaten.
4. Anerkendelse eller fuldbyrdelse kan udsættes eller afslås, hvis den i stk. 3 omhandlede retsafgørelse er appelleret i domsstaten, eller hvis fristen for ordinær appel af afgørelsen ikke er udløbet. Et afslag er ikke til hinder for en senere anmodning om anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelsen.

Artikel 5

Grundlaget for anerkendelse og fuldbyrdelse

1. En retsafgørelse kan anerkendes og fuldbyrdes, hvis et af følgende krav er opfyldt —
 - a) den person, i forhold til hvem der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse, havde sit sædvanlige opholdssted i domsstaten på det tidspunkt, hvor den pågældende blev part i sagen ved domstolen i domsstaten
 - b) den fysiske person, i forhold til hvem der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse, havde sit hovedforretningssted i domsstaten på det tidspunkt, hvor personen blev part i sagen ved domstolen i domsstaten, og det krav, der ligger til grund for retsafgørelsen, er opstået som følge af denne virksomheds aktiviteter
 - c) den person, over for hvem der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse, er den person, der fremsatte det krav, bortset fra et modkrav, som ligger til grund for retsafgørelsen
 - d) sagsøgte havde en filial, et agentur eller en lignende virksomhed uden status som selvstændig juridisk person i domsstaten på det tidspunkt, hvor den pågældende blev part i sagen ved domstolen i domsstaten, og det krav, der ligger til grund for retsafgørelsen, er opstået som følge af den pågældende filials, det pågældende agenturs eller den pågældende virksomheds aktiviteter
 - e) sagsøgte udtrykkeligt anerkendte domstolen i domsstatens kompetence som led i den sag, hvor retsafgørelsen blev truffet
 - f) sagsøgte afgav indlæg vedrørende sagens realitet for domstolen i domsstaten uden at bestride domstolens kompetence inden for den frist, der er fastsat i domsstatens ret, medmindre det er åbenbart, at en indsigelse mod kompetencen eller udøvelsen af kompetencen ikke ville være blevet taget til følge i medfør af nævnte ret
 - g) retsafgørelsen vedrørte en kontraktlig forpligtelse, og den blev truffet af en domstol i den stat, hvor opfyldelsen af denne forpligtelse fandt sted eller skulle have fundet sted, i overensstemmelse med
 - i) parternes aftale, eller
 - ii) den ret, der finder anvendelse på aftalen, i mangel af et aftalt opfyldelsessted,
medmindre sagsøgtes virksomhed i forbindelse med transaktionen tydeligvis ikke udgjorde en formålstjenlig og væsentlig tilknytning til denne stat
 - h) retsafgørelsen vedrørte leje- eller forpagtningsaftaler vedrørende fast ejendom, og den blev truffet af en domstol i den stat, hvor ejendommen er beliggende
 - i) retsafgørelsen, der gik sagsøgte imod, vedrørte en kontraktlig forpligtelse, der er sikret ved en tinglig rettighed i en fast ejendom beliggende i domsstaten, hvis det kontraktmæssige krav blev fremsat sammen med et krav over for den samme sagsøgte vedrørende denne tinglige rettighed
 - j) retsafgørelsen vedrørte en forpligtelse uden for kontraktforhold, der udspringer af død, personskade, beskadigelse eller tab af et materielt gode, og den handling eller undladelse, der er årsag til skaden, fandt sted i domsstaten, uanset hvor skaden blev forvoldt

- k) retsafgørelsen vedrører gyldigheden, opbygningen, virkningerne, administrationen eller ændringen af en frivilligt oprettet trust, som der foreligger skriftlig dokumentation for, og —
- i) på det tidspunkt, hvor sagen blev anlagt, var domsstaten i trustdokumentet udpeget som den stat, ved hvis domstole tvister om sådanne spørgsmål skulle afgøres, eller
 - ii) på det tidspunkt, hvor sagen blev anlagt, var domsstaten udtrykkeligt eller implicit angivet i stiftelsesdokumentet som den stat, hvor trustens hovedkontor er beliggende.
- Dette litra finder kun anvendelse på retsafgørelser vedrørende interne aspekter i en trust mellem personer, der indgår eller indgik i trusten
- l) retsafgørelsen vedrørte et modkrav —
- i) i det omfang, det var til fordel for modparten, forudsat at modkravet udsprang af den samme transaktion eller begivenhed som kravet, eller
 - ii) i det omfang retsafgørelsen gik modparten imod, medmindre det var et krav i henhold til domsstatens ret, at modkravet blev fremsat for at undgå præklusion
- m) retsafgørelsen blev truffet af en domstol, der er udpeget i en aftale, der er indgået eller dokumenteret skriftligt eller ved hjælp af ethvert andet kommunikationsmiddel, der gør oplysningerne tilgængelige, således at de kan anvendes til en efterfølgende henvisning, bortset fra en eksklusiv værnetingsaftale.

I dette litra forstås ved »eksklusiv værnetingsaftale«: en mellem to eller flere parter indgået aftale, hvori det er fastsat, at allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i forbindelse med et bestemt retsforhold skal indbringes for domstolene i en stat eller for en eller flere nærmere angivne domstole i en stat, således at ingen andre domstole har kompetence til at behandle sådanne tvister.

2. Hvis der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse i forhold til en fysisk person, der primært varetager sine personlige, sin families eller sin husholdnings interesser (en forbruger) i spørgsmål om forbrugeraftaler, eller i forhold til en arbejdstager i spørgsmål vedrørende arbejdstagerens ansættelseskontrakt —

- a) finder stk. 1, litra e), kun anvendelse, hvis samtykket er afgivet mundtligt eller skriftligt over for domstolen
- b) finder stk. 1, litra f), g) og m), ikke anvendelse.

3. Stk. 1 finder ikke anvendelse på en retsafgørelse, der vedrørte lejeaftaler vedrørende fast ejendom til beboelse eller vedrørte registrering af fast ejendom. En sådan retsafgørelse kan kun anerkendes og fuldbyrdes, hvis den er truffet af en domstol i den stat, hvor ejendommen er beliggende.

Artikel 6

Eksklusivt grundlag for anerkendelse og fuldbyrdelse

Uanset artikel 5 anerkendes og fuldbyrdes en retsafgørelse om tinglige rettigheder i fast ejendom kun, hvis ejendommen er beliggende i domsstaten.

Artikel 7

Afslag på anerkendelse eller fuldbyrdelse

1. Anerkendelse eller fuldbyrdelse kan afslås, hvis —
- a) stævningen eller et hermed ligestillet processkrift, der indeholder de vigtigste oplysninger om kravet —
- i) ikke er blevet forkyndt for sagsøgte i rette tid og på en sådan måde, at vedkommende har haft mulighed for at varetage sit forsvar, medmindre sagsøgte har deltaget i et retsmøde og redegjort for sine synspunkter ved domstolen i domsstaten uden at anfægte forkyndelsen, forudsat at det i henhold til domsstatens ret var muligt at anfægte forkyndelsen, eller

- ii) i den anmodede stat er blevet forkyndt for sagsøgte på en måde, der er uforenelig med den anmodede stats grundlæggende retsprincipper vedrørende forkyndelse af dokumenter
 - b) retsafgørelsen er opnået ved svig
 - c) anerkendelse eller fuldbyrdelse ville være åbenbart uforenelig med samfundsordenen i den anmodede stat, herunder situationer hvor den konkrete sag, der gav anledning til retsafgørelsen, har været uforenelig med grundlæggende retsplejprincipper i nævnte stat, og situationer hvor statens sikkerhed og suverænitet kan bringes i fare
 - d) sagen ved domstolen i domsstaten var i strid med en aftale eller en klausul i et trustdokument, i henhold til hvilken tvisten skulle afgøres ved en domstol i en anden stat end domsstaten
 - e) retsafgørelsen strider mod en retsafgørelse, der i den anmodede stat er afsagt af en domstol i en tvist mellem de samme parter, eller
 - f) retsafgørelsen strider mod en tidligere retsafgørelse, der er afsagt af en domstol i en anden stat mellem de samme parter i en tvist om samme sagsgenstand, forudsat at den tidligere retsafgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den anmodede stat.
2. Anerkendelse eller fuldbyrdelse kan udsættes eller afslås, hvis der verserer en sag mellem de samme parter om samme sagsgenstand ved en domstol i den anmodede stat, og hvis —
- a) sagen blev anlagt ved domstolen i den anmodede stat førend ved domstolen i domsstaten, og
 - b) der er en tæt forbindelse mellem tvisten og den anmodede stat.

Et afslag efter dette stykke er ikke til hinder for en senere anmodning om anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelsen.

Artikel 8

Præjudicielle spørgsmål

1. En afgørelse om et præjudicielt spørgsmål kan ikke anerkendes eller fuldbyrdes i henhold til denne konvention, hvis afgørelsen vedrører et spørgsmål, hvorpå denne konvention ikke finder anvendelse, eller et spørgsmål som omhandlet i artikel 6, hvorom en domstol i en anden stat end den i nævnte artikel omhandlede stat har truffet afgørelse.
2. Anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse kan afslås, hvis og i det omfang retsafgørelsen hviler på en afgørelse om et spørgsmål, hvorpå denne konvention ikke finder anvendelse, eller et spørgsmål som omhandlet i artikel 6, hvorom en domstol i en anden stat end den i nævnte artikel omhandlede stat har truffet afgørelse.

Artikel 9

Udskillelse

En udskillelig del af en retsafgørelse anerkendes eller fuldbyrdes, hvis der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse af den pågældende del, eller hvis kun en del af retsafgørelsen kan anerkendes eller fuldbyrdes i henhold til denne konvention.

Artikel 10

Erstatning

1. Anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse kan afslås, hvis og i det omfang der ved retsafgørelsen er tilkendt en erstatning, herunder erstatning med afskrækkende eller straffende formål, som ikke er en kompensation til en af parterne for det faktiske tab eller den faktiske skade, der er lidt.

2. Den domstol, hvortil anmodningen indgives, skal tage hensyn til, om og i hvilket omfang den af domstolen i domsstaten tilkendte erstatning har til formål at dække omkostninger og udgifter i forbindelse med sagen.

Artikel 11

Forlig (*transactions judiciaires*)

Forlig (*transactions judiciaires*), som en domstol i en kontraherende stat har godkendt, eller som under sagens behandling er blevet indgået ved en domstol i en kontraherende stat, og som i domsstaten kan fuldbyrdes på samme måde som en retsafgørelse, fuldbyrdes i henhold til denne konvention på samme måde som en retsafgørelse.

Artikel 12

Dokumenter, der skal fremlægges

1. Den part, der anmoder om anerkendelse eller fuldbyrdelse, skal fremlægge —
 - a) en fuldstændig og bekræftet kopi af retsafgørelsen
 - b) hvis der er tale om en udeblivelsesdom, originalen eller en bekræftet kopi af et dokument, hvoraf det fremgår, at stævningen eller et hermed ligestillet processkrift er blevet forkyndt for den udeblevne part
 - c) eventuelle dokumenter, som måtte være nødvendige for at konstatere, at retsafgørelsen har retskraft, eller, hvis det er relevant, kan fuldbyrdes i domsstaten
 - d) i det i artikel 11 omhandlede tilfælde, en attest fra en domstol (herunder fra et dommerkontor) i oprindelsesstaten, hvoraf det fremgår, at forliget eller en del heraf i domsstaten kan fuldbyrdes på samme måde som en retsafgørelse.
2. Hvis retsafgørelsens præmisser ikke gør det muligt for den domstol, hvortil anmodningen indgives, at efterprøve, om betingelserne i dette kapitel er opfyldt, kan retten kræve alle nødvendige dokumenter fremlagt.
3. En anmodning om anerkendelse eller fuldbyrdelse kan vedlægges et dokument vedrørende retsafgørelsen, der er udfærdiget af en domstol (herunder af et dommerkontor) i domsstaten, i den udformning, som Haagerkonferencen om International Privatrecht har anbefalet og offentliggjort.
4. Hvis de i denne artikel omhandlede dokumenter ikke er affattet på et officielt sprog i den anmodede stat, skal de ledsages af en autoriseret oversættelse til et officielt sprog, medmindre andet er fastsat i den anmodede stats ret.

Artikel 13

Procedure

1. Proceduren for anerkendelse, fuldbyrdelsespåtegning, registrering med henblik på fuldbyrdelse og fuldbyrdelse af retsafgørelsen er underlagt den anmodede stats ret, medmindre andet er fastsat i denne konvention. Domstolen i den anmodede stat skal behandle sagen så hurtigt som muligt.
2. Domstolen i den anmodede stat må ikke afslå at anerkende eller fuldbyrde en retsafgørelse i henhold til denne konvention med den begrundelse, at der bør anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse i en anden stat.

Artikel 14

Sagsomkostninger

1. Det kan ikke pålægges den part, som i en kontraherende stat begærer fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet af en domstol i en anden kontraherende stat, at stille sikkerhed eller betale et depositum af nogen art med den begrundelse, at parten er udlænding eller ikke har bopæl eller sit opholdssted i det land, hvor der anmodes om fuldbyrdelse.

2. Et pålæg om betaling af sagsomkostninger, der er afgivet i en kontraherende stat over for enhver person, der er fritaget for krav om at stille sikkerhed eller betale depositum i medfør af stk. 1 eller i henhold til retten i den stat, hvor sagen er anlagt, skal efter anmodning fra den person, der er berettiget til erstatning af sagsomkostninger, gøres eksigibelt i enhver anden kontraherende stat.

3. En stat kan erklære, at den ikke vil anvende stk. 1, eller afgive en erklæring, hvori den udpeger de af dens domstole, der ikke vil anvende stk. 1.

Artikel 15

Anerkendelse og fuldbyrdelse i henhold til national ret

Denne konvention er ikke til hinder for anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser i henhold til national ret, jf. dog artikel 6.

KAPITEL III

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 16

Overgangsbestemmelse

Denne konvention finder anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, hvis konventionen på det tidspunkt, hvor sagen blev anlagt i domsstaten, havde retsvirkning mellem denne stat og den anmodede stat.

Artikel 17

Erklæringer om begrænsning af anerkendelsen og fuldbyrdelsen

En stat kan erklære, at dens domstole kan afslå at anerkende eller fuldbyrde en retsafgørelse, der er truffet af en domstol i en anden kontraherende stat, hvis parterne havde deres opholdssted i den anmodede stat, og forbindelsen mellem parterne og alle andre relevante forhold i tvisten, bortset fra beliggenheden af domstolen i domsstaten, udelukkende havde tilknytning til den anmodede stat.

Artikel 18

Erklæringer om specifikke områder

1. Når en stat har en stærk interesse i ikke at anvende denne konvention på et specifikt område, kan den pågældende stat erklære, at den ikke vil anvende konventionen på dette område. En stat, der afgiver en sådan erklæring, skal sikre, at erklæringen ikke er mere omfattende end nødvendigt, og at det specifikke udelukkede område er klart og præcist defineret.

2. For så vidt angår det pågældende område, finder konventionen ikke anvendelse —

- a) i den kontraherende stat, der har afgivet erklæringen
- b) i andre kontraherende stater, hvor der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse truffet af en domstol i den kontraherende stat, der har afgivet erklæringen.

Artikel 19

Erklæringer vedrørende retsafgørelser, der vedrører en stat

1. En stat kan erklære, at den ikke vil anvende denne konvention på retsafgørelser, der er truffet i sager, hvori en af følgende er part —

- a) den pågældende stat eller en fysisk person, der repræsenterer den pågældende stat, eller
- b) en statslig myndighed i den pågældende stat eller en fysisk person, der repræsenterer en sådan statslig myndighed.

En stat, der afgiver en sådan erklæring, skal sikre, at erklæringen ikke er mere omfattende end nødvendigt, og at udelukkelsen fra anvendelsesområdet er klart og præcist defineret. I erklæringen sondres der ikke mellem retsafgørelser, hvor staten, en statslig myndighed i den pågældende stat eller en fysisk person, der repræsenterer en af dem, er sagsøgt eller sagsøger i sagen ved domstolen i domsstaten.

2. Anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet af en domstol i en stat, der har afgivet en erklæring efter stk. 1, kan afslås, hvis retsafgørelsen udsprang af en sag, som enten den stat, der har afgivet erklæringen, eller den anmodede stat, en af deres statslige myndigheder eller en fysisk person, der repræsenterer en af dem, er part i, i samme omfang som angivet i erklæringen.

Artikel 20

Ensartet fortolkning

Ved fortolkningen af denne konvention skal der tages hensyn til dens internationale karakter og behovet for at fremme en ensartet anvendelse af den.

Artikel 21

Gennemgang af konventionens funktion

Generalsekretæren for Haagerkonferencen om International Privatrecht sørger med regelmæssige mellemrum for gennemgang af denne konventions funktion, herunder eventuelle erklæringer, og aflægger rapport til Rådet for Almindelige Anliggender og Politik.

Artikel 22

Forskellige retssystemer

1. I forbindelse med en kontraherende stat, hvor to eller flere retssystemer finder anvendelse i forskellige territoriale enheder for så vidt angår et i denne konvention omhandlet område —

- a) skal en henvisning til en stats ret eller procedurer forstås som en henvisning til den ret eller de procedurer, der gælder for den pågældende territoriale enhed
- b) skal en henvisning til domstolen eller domstolene i en stat forstås som en henvisning til domstolen eller domstolene i den pågældende territoriale enhed
- c) skal en henvisning til forbindelsen med en stat forstås som en henvisning til forbindelsen med den pågældende territoriale enhed
- d) skal en henvisning til en tilknytningsfaktor i forbindelse med en stat forstås som en henvisning til denne tilknytningsfaktor i forbindelse med den pågældende territoriale enhed.

2. Uanset stk. 1 er en kontraherende stat med to eller flere territoriale enheder, hvor der gælder forskellige retssystemer, ikke forpligtet til at anvende denne konvention i tilfælde, der udelukkende vedrører disse forskellige territoriale enheder.

3. En domstol i en territorial enhed i en kontraherende stat med to eller flere territoriale enheder, hvor der gælder forskellige retssystemer, er ikke forpligtet til at anerkende eller fuldbyrde en retsafgørelse fra en anden kontraherende stat, blot fordi retsafgørelsen i henhold til denne konvention er blevet anerkendt eller fuldbyrdet i en anden territorial enhed i samme kontraherende stat.

4. Denne artikel finder ikke anvendelse på regionale organisationer for økonomisk integration.

Artikel 23

Forbindelsen med andre internationale aftaler

1. Denne konvention skal fortolkes således, at den så vidt muligt skal være forenelig med andre traktater, der gælder for de kontraherende stater, uanset om disse er indgået før eller efter denne konvention.

2. Denne konvention berører ikke en kontraherende stats anvendelse af en traktat, der er indgået før denne konvention.
3. Denne konvention berører ikke en kontraherende stats anvendelse af en traktat, der er indgået efter denne konvention, for så vidt angår anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet af en domstol i en anden kontraherende stat, der også er part i nævnte traktat. Intet i den anden traktat berører forpligtelserne i artikel 6 over for kontraherende stater, der ikke er parter i nævnte traktat.
4. Denne konvention berører ikke anvendelsen af regler, der hidrører fra en organisation for regional økonomisk integration, som er part i denne konvention, for så vidt angår anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet af en domstol i en anden kontraherende stat, der også er medlemsstat af organisationen for regional økonomisk integration, hvis —
 - a) reglerne blev vedtaget, inden denne konvention blev indgået, eller
 - b) reglerne blev vedtaget, efter denne konvention blev indgået, i det omfang de ikke berører forpligtelserne i artikel 6 over for kontraherende stater, der ikke er medlemsstater af organisationen for regional økonomisk integration.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 24

Undertegnelse, ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse

1. Denne konvention er åben for undertegnelse af alle stater.
2. Denne konvention skal ratificeres, accepteres, godkendes eller tiltrædes af signatarstaterne.
3. Denne konvention er åben for tiltrædelse af alle stater.
4. Ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenter deponeres i Kongeriget Nederlandenes udenrigsministerium, som er depositar for konventionen.

Artikel 25

Erklæringer vedrørende forskellige retssystemer

1. Hvis en stat har to eller flere territoriale enheder, hvor forskellige retssystemer finder anvendelse på områder, der er omfattet af denne konvention, kan den erklære, at konventionen skal omfatte alle dens territoriale enheder eller kun en eller flere af dem. I en sådan erklæring skal det udtrykkeligt angives, hvilke territoriale enheder konventionen finder anvendelse på.
2. Hvis en stat ikke afgiver nogen erklæring efter denne artikel, finder konventionen anvendelse i alle den pågældende stats territoriale enheder.
3. Denne artikel finder ikke anvendelse på regionale organisationer for økonomisk integration.

Artikel 26

Organisationer for regional økonomisk integration

1. En organisation for regional økonomisk integration, der udelukkende består af suveræne stater, og som har kompetence på alle eller nogle af de områder, som denne konvention regulerer, kan undertegne, acceptere, godkende eller tiltræde denne konvention. Organisationen for regional økonomisk integration har i så fald de samme rettigheder og forpligtelser som en kontraherende stat, i det omfang organisationen har kompetence på de områder, der reguleres af denne konvention.

2. Organisationen for regional økonomisk integration giver på tidspunktet for undertegnelse, accept, godkendelse eller tiltrædelse depositaren skriftlig notifikation om de områder, der er omfattet af denne konvention, og for hvilke denne organisation har fået overdraget kompetence fra dens medlemsstater. Organisationen giver straks depositaren skriftlig notifikation om eventuelle ændringer af dens kompetence i forhold til dens seneste notifikation efter dette stykke.
3. Med henblik på denne konventions ikrafttræden medregnes instrumenter, der er deponeret af en organisation for regional økonomisk integration, ikke, medmindre organisationen for regional økonomisk integration i overensstemmelse med artikel 27, stk. 1, erklærer, at dens medlemsstater ikke vil blive parter i denne konvention.
4. En henvisning til en »kontraherende stat« eller »stat« i denne konvention skal, hvor det er relevant, også forstås som en henvisning til en organisation for regional økonomisk integration.

Artikel 27

Organisationer for regional økonomisk integration som kontraherende parter uden deres medlemsstater

1. På tidspunktet for undertegnelse, accept, godkendelse eller tiltrædelse kan en organisation for regional økonomisk integration erklære, at den har kompetence på alle de områder, der reguleres af denne konvention, og at dens medlemsstater ikke vil blive parter i denne konvention, men vil være bundet heraf i kraft af organisationens undertegnelse, accept, godkendelse eller tiltrædelse.
2. Hvis en organisation for regional økonomisk integration afgiver en erklæring i overensstemmelse med stk. 1, skal en henvisning til en »kontraherende stat« eller »stat« i denne konvention, hvor det er relevant, også forstås som en henvisning til organisationens medlemsstater.

Artikel 28

Ikrafttræden

1. Denne konvention træder i kraft på den første dag i måneden efter udløbet af den periode, i hvilken der kan gives notifikation i overensstemmelse med artikel 29, stk. 2, for så vidt angår den anden stat, der har deponeret sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument som omhandlet i artikel 24.
2. Herefter træder denne konvention i kraft —
 - a) for hver stat, der efterfølgende ratificerer, accepterer, godkender eller tiltræder den, på den første dag i den måned, der følger efter udløbet af den periode, i hvilken der kan gives notifikation i henhold til artikel 29, stk. 2, for så vidt angår den pågældende stat
 - b) for territoriale enheder, som bliver omfattet af denne konvention i overensstemmelse med artikel 25 efter konventionen trådte i kraft i den stat, der afgav erklæringen, på den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder fra notifikationen af den i nævnte artikel omhandlede erklæring.

Artikel 29

Oprettelse af forbindelser i henhold til konventionen

1. Denne konvention har kun virkning mellem to kontraherende stater, hvis ingen af dem har givet depositaren notifikation om den anden i overensstemmelse med stk. 2 eller 3. Hvis der ikke er givet en sådan notifikation, har konventionen virkning mellem to kontraherende stater fra den første dag i den måned, der følger efter udløbet af den periode, i hvilken der kan gives notifikation.
2. En kontraherende stat kan senest 12 måneder efter datoen for depositarens notifikation, jf. artikel 32, litra a), give depositaren notifikation om, at en anden stats ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse ikke skal have den virkning, at der etableres forbindelser mellem de to stater i henhold til denne konvention.

3. En stat kan ved deponeringen af sit instrument i henhold til artikel 24, stk. 4, give depositaren notifikation om, at dens ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse ikke skal have den virkning, at der etableres forbindelser med en kontraherende stat i henhold til denne konvention.

4. En kontraherende stat kan til enhver tid tilbagekalde en notifikation, som den har givet efter stk. 2 eller 3. En sådan tilbagekaldelse får virkning på den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en frist på tre måneder efter datoen for notifikationen.

Artikel 30

Erklæringer

1. Erklæringer som omhandlet i artikel 14, 17, 18, 19 og 25 kan afgives i forbindelse med undertegnelse, ratificering, accept, godkendelse eller tiltrædelse eller på et hvilket som helst tidspunkt herefter, og kan på et hvilket som helst tidspunkt ændres eller tilbagekaldes.

2. Der skal gives notifikation om erklæringer, ændringer og tilbagekaldelser til depositaren.

3. En erklæring, der afgives i forbindelse med undertegnelse, ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse, får virkning samtidig med, at denne konvention træder i kraft for den pågældende stat.

4. En erklæring, der afgives på et senere tidspunkt, og en eventuel ændring eller tilbagekaldelse af en erklæring får virkning på den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder fra dagen for depositarens modtagelse af notifikationen.

5. En erklæring, der afgives på et senere tidspunkt, og enhver ændring eller tilbagekaldelse af en erklæring finder ikke anvendelse på retsafgørelser, der hidrører fra sager, som allerede er anlagt ved domstolen i domsstaten, når erklæringen får virkning.

Artikel 31

Opsigelse

1. En kontraherende part i denne konvention kan opsiges den ved at give en skriftlig notifikation til depositaren. Opsigelsen kan begrænses til en eller flere territoriale enheder i en stat med forskellige retssystemer, hvori denne konvention finder anvendelse.

2. Opsigelsen får virkning på den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på 12 måneder fra dagen for depositarens modtagelse af notifikationen. Hvis der i notifikationen er angivet en længere opsigelsesperiode, får opsigelsen virkning ved udløbet af denne længere periode fra dagen for depositarens modtagelse af notifikationen.

Artikel 32

Notifikationer fra depositaren

Depositaren giver medlemmerne af Haagerkonferencen om International Privatre og de andre stater og organisationer for regional økonomisk integration, som har undertegnet, ratificeret, accepteret, godkendt eller tiltrådt denne konvention i overensstemmelse med artikel 24, 26 og 27, notifikation om følgende —

- a) undertegnelser, ratifikationer, accept, godkendelser og tiltrædelser som omhandlet i artikel 24, 26 og 27
- b) datoen for denne konventions ikrafttræden, jf. artikel 28
- c) notifikationer, erklæringer, ændringer og tilbagekaldelser som omhandlet i artikel 26, 27, 29 og 30, og
- d) opsigelser som omhandlet i artikel 31.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, behørigt bemyndigede i så henseende, undertegnet denne konvention.

Udfærdiget i Haag den 2. juli 2019 på engelsk og fransk, idet begge disse tekster har samme gyldighed, i ét eksemplar, som skal deponeres i Kongeriget Nederlandenes regerings arkiv, og hvoraf en bekræftet genpart vil blive fremsendt ad diplomatisk vej til hver af de stater, som var medlem af Haagerkonferencen om international privatret på tidspunktet for dens 22. samling, samt til hver af de øvrige stater, som deltog i denne samling.
